

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci navrhovatele: **Obec Zdíkov**, se sídlem Zdíkov č. 215, zastoupen Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti odpůrci: **Ministerstvo pro místní rozvoj** se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 1. 2013, č. j. 10 A 105/2012 - 22,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 1. 2013, č. j. 10 A 105/2012 - 22 a rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 6. 9. 2012, č. j. 28577/2012 - 81 **se zrušují** a věc **se vrací** odpůrci k dalšímu řízení.
- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení o žalobě 8.808 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatele Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta.
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 9.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatele Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Budějovicích ze dne 25. 1. 2013, č. j. 10 A 105/2012 - 22, byl zamítnut návrh navrhovatele (dále jen „stěžovatel“) na zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 9. 2012, č. j. 28577/2012-81, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 20. 6. 2012, č. j. KUJCK 17380/2011 OREG/7,

jímž byl podle ust. § 97 odst. 3 ve vazbě na § 98 a § 174 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušen územní plán, o jehož vydání rozhodlo Zastupitelstvo obce Zdíkov dne 30. 3. 2011, který nabyl účinnosti dne 24. 4. 2011. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž bylo zrušeno opatření obecné povahy ve formě územního plánu. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno ve zkráceném přezkumném řízení upraveném v ust. § 98 správní řád. Protože předmětem řízení bylo opatření obecné povahy, není při jeho přijímání jednáno s konkrétními účastníky. Pro řízení o opatření obecné povahy se podle ust. § 174 odst. 1 správního řádu přiměřená aplikace části druhé správního řádu. Nemá-li řízení o opatření obecné povahy žádné účastníky, pak s konkrétními účastníky nelze uvažovat ani v řízení přezkumném. Krajský úřad proto v souladu s ust. § 174 odst. 2 a § 95 odst. 4 správního řádu se žádnými účastníky přezkumného řízení neuvažoval. Neexistence účastníků řízení má za následek nemožnost podat odvolání, takže rozhodnutí vydané v přezkumném řízení se stává rozhodnutím konečným. Prvostupňovým rozhodnutím bylo zrušeno opatření obecné povahy, které není adresováno konkrétním účastníkům. Proto nelze úspěšně argumentovat ust. § 95 odst. 4 správního řádu, které je zapotřebí vztahovat na individuální správní akty adresované konkrétním účastníkům. Ust. § 174 odst. 2 věta druhá správního řádu se vztahuje jak k řízení přezkumnému, tak zkrácenému přezkumnému řízení. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení bylo opatření obecné povahy, pak pro povahu tohoto aktu, který má konkrétně vymezený předmět, jehož adresátem je neurčitý počet osob, není při přijímání opatření obecné povahy, tedy i územního plánu, jednáno s konkrétními účastníky. Ministerstvo proto učinilo správný závěr, že odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o zrušení územního plánu je nepřipustné. Za zcela nedůvodnou označil krajský soud žalobní námitku, že na přezkumné řízení týkající se opatření obecné povahy se nevztahuje ust. § 95 odst. 4 správního řádu. Ministerstvo správně odkázalo na toto ustanovení, podle něhož účastníkem přezkumného řízení jsou účastníci původního řízení. Přezkumné řízení, jehož předmětem je opatření obecné povahy, však nemá tak žádné účastníky, a proto stěžovatel nemohl podat odvolání proti rozhodnutí, které je výsledkem přezkumu opatření obecné povahy. V této souvislosti krajský soud poukázal na právní názor JUDr. Josefa Vedrala (LIT33688CZ-ASPI(ID) 2009), podle něhož je opatření obecné povahy správným aktem smíšené povahy, který není rozhodnutím, neboť nesměřuje vůči jmenovitě určeným osobám, které by mohly být účastníky správního řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu. Nebyly porušeny zásady správního řízení vyjádřené v ust. § 2 odst. 1 a 2 správního řádu. Postupem ministerstva nebylo také zasaženo do práva stěžovatele na samosprávu ve smyslu čl. 100 a 101 Ústavy, protože bylo postupováno v souladu se správním řádem, ani nebylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda je obec účastníkem přezkumného řízení a zda má právo podat odvolání proti rozhodnutí, kterým krajský úřad v přezkumném zrušil opatření obecné povahy vydané obcí v samostatné působnosti. V žalobě stěžovatel uvedl dva důvody, proč by obce měly mít právo podat odvolání. Jednak rozhodnutí v přezkumném řízení zasahuje přímo do práv obce, a jednak na přezkumné řízení týkající se opatření obecné povahy se nevztahuje ust. § 95 odst. 4 správního řádu. Krajský soud pouze zopakoval argumentaci správních orgánů založenou na tom, že řízení o vydání opatření

pokračování

obecné povahy nemá žádné účastníky řízení a z tohoto titulu nelze o účastnících řízení uvažovat ani v přezkumném řízení, jehož předmětem je územní plán, což má za následek nemožnost podat odvolání. Tento názor považuje stěžovatel za nezákonný. To, že řízení o vydání opatření obecné povahy nemá účastníky, automaticky neznamená, že účastníky nemá ani přezkumné řízení týkající se tohoto opatření obecné povahy. Zasahuje-li rozhodnutí v přezkumném řízení do práv konkrétní osoby, je tato osoba je účastníkem řízení. Ust. § 95 odst. 4 správního řádu nevylučuje, aby přezkumné řízení týkající se opatření obecné povahy, mělo účastníky. Toto ustanovení se totiž na přezkumné řízení týkající se opatření obecné povahy vůbec nepoužije, protože jeho užití by z povahy věci nebylo přiměřené. Přitom citované ustanovení je obsaženo v části druhé správního řádu, která se má na řízení o opatření obecné povahy použít ve smyslu ust. § 174 odst. 1 správního řádu přiměřeně. Na stanovení okruhu účastníků přezkumného řízení týkajícího se opatření obecné povahy se užije obecné ust. § 27 odst. 2 správního řádu. V přezkumném řízení týkajícím se územního plánu zasahuje státní moc do práv samosprávy. Podle přesvědčení stěžovatele je nepřípustné, aby k takovému zásahu mohlo dojít v řízení, jehož by se obec nemohla účastnit. Takový výklad by byl v rozporu se zaručeným právem samosprávy územně samosprávných celků (čl. 8 a čl. 100 Ústavy). Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nereagoval na žalobní námitku č. 2 a pouze mechanicky převzal argumentaci ministerstva. Ve vztahu k této námitce se omezil na konstatování, že je nedůvodná. Stěžovatel v této námitce uvedl, že na přezkumné řízení týkající se opatření obecné povahy se nevztahuje ust. § 95 odst. 4 správního řádu, protože jeho užití není v těchto případech přiměřené, a tedy souladné s ust. § 174 odst. 1 správního řádu. Krajský soud pak reagoval tak, že *„Žalovaný správně odkázal na ustanovení § 95 odst. 4, dle něhož účastníkem přezkumného řízení jsou účastníci předchozího řízení.“* Ze strany krajského soudu se tak jedná o argumentaci v kruhu. Stěžovatel se tedy důvody odmítavého názoru krajského soudu ohledně své argumentace v tomto bodě vůbec nedozvěděl. V tomto smyslu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů shledává stěžovatel také v tom, že krajský soud shodně s ministerstvem odkazuje na právní názor JUDr. Josefa Vedrala, ale zcela opomíjí, že JUDr. Josef Vedral dospívá k závěru, že u přezkumných řízení týkajících se opatření obecné povahy vydaných obcemi a kraji v samostatné působnosti, mají být obec a kraj účastníkem těchto přezkumných řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak v rozporu s názory nauky, na které samo odkazuje. Podle stěžovatele jsou dány důvody pro to, aby byl zrušen jak napadený rozsudek, tak i rozhodnutí ministerstva.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že nezpochybňuje aktivní legitimaci stěžovatele i skutečnost, že materiálně došlo k zásahu do věcí stěžovatele. Tento zásah je však v souladu se zákonem a jeho povaha je naprosto legitimní. Úprava obsažená v části druhé (§ 94 až § 96) správního řádu se podle ust. § 174 odst. 1 správního řádu ohledně přezkumu opatření obecné povahy uplatní přiměřeně. Podle charakteristiky v ust. § 171 správního řádu nemá řízení o opatření obecné povahy žádné účastníky, a proto nelze uvažovat ani s konkrétními účastníky v přezkumném řízení. Krajský úřad tedy postupoval v souladu s ust. § 174 odst. 2 a § 95 odst. 4 správního řádu. Krajský soud se spornou právní otázkou zabýval a dospěl ke shodnému názoru. Přijímání opatření obecné povahy je řízením bez účastníků a tento standardní právní názor logicky vede k institutu přezkumného řízení v souladu s ust. § 174 odst. 2 správního řádu. Odvolání je naproti tomu institut, který předpokládá předcházející řízení s účastníky tak, jak jsou definovány

v ust. § 27, potažmo v § 9 správního řádu. Takové účastníky však nelze k titulu opatření obecné povahy v platné právní úpravě nijak dohledat. Bylo by totiž absurdní, kdyby byla považována za účastníka řízení o opatření obecné povahy obec, která územní plán pořizuje, a bylo tak aplikováno ust. § 27 správního řádu. Uvedené řízení je navíc řízením v přenesené působnosti, nikoli v samostatné působnosti. Dále ministerstvo uvedlo, že ve smyslu ust. § 171 a § 174 odst. 2 ve spojení s § 95 odst. 4 správního řádu nemělo předcházející přezkumné řízení žádné účastníky, tím spíše s nimi nelze uvažovat v řízení odvolacím (§ 81 odst. 1 správního řádu). Ministerstvo považuje z pohledu judikatury za určující nálezný Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, kde je charakterizováno opatření obecné povahy jako akt s chybějícím základním znakem rozhodnutí, jmenovitě určenými osobami. K tomu ministerstvo dodalo, tedy rozhodnutí, proti němuž pak nelze podat odvolání. Stěžovatel se zmiňuje o argumentaci ministerstva i krajského soudu jako o argumentaci „v kruhu“, ale zrovna tak by bylo možno charakterizovat jeho argumentaci, která v podstatě ignoruje platnou právní úpravu. Krajský soud jasně uvedl právní argumentaci a doveditelnost svého rozhodnutí v odůvodnění rozsudku. Pokud jde o právní názor zastávaný např. JUDr. Josefem Vedralem: „...opatření obecné povahy je správním aktem smíšené povahy, který není rozhodnutím, neboť nesměřuje proti jmenovitě určeným osobám, které by mohly být účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu...“ je ministerstvu známo, že JUDr. Josef Vedral dochází k alternativnímu závěru, že by obce a kraje měly mít jistě postavení v přezkumném řízení. Tato hypotetická právní úvaha však není promítnuta do platného práva. Je předložena bez následného podnětu k její realizaci, takže ministerstvo logicky vychází z platné právní úpravy, související judikatury a doporučení garanta správního práva, jímž je ministerstvo vnitra, např. dokument „Závěr č. 85 ze zasedání poradního sboru Ministerstva vnitra ke správnímu řádu ze dne 14. 12. 2009“ a také č.j. MV-14593-2/LG-2009. Mimo to ministerstvo spatřuje jako klíčový problém právě dualismus („smíšenou povahu“) opatření obecné povahy a řízení o něm, resp. proces pořizování územně plánovací dokumentace. Vzhledem k výše uvedenému proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu schválilo Zastupitelstvo obce Zdíkov dne 30. 3. 2011 opatření obecné povahy – územní plán obce, které nabylo účinnosti dne 24. 4. 2011. Dne 20. 6. 2012 vydal Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutí, kterým podle ust. § 97 odst. 3 ve vazbě na § 98 a § 174 odst. 2 správního řádu zrušil územní plán obce Zdíkov. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které ministerstvo podle ust. § 92 odst. 1 a § 81 odst. 1 ve spojení s § 174 odst. 1 správního řádu zamítlo jako nepřípustné s odůvodněním, že územní plán je správní akt s konkrétně určeným předmětem a s obecně vymezeným okruhem adresátů, a protože řízení o návrhu opatření obecné povahy nemá žádné účastníky řízení podle ust. § 27 správního řádu, nemá ani přezkumné řízení, jehož předmětem je opatření obecné povahy, žádné účastníky, kteří by mohli podat opravný prostředek proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení.

pokračování

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti stížní námitku z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve touto námitkou. Pokud by totiž uznal její oprávněnost, musel by zvažovat, zda je možné zabývat se meritorně další stížní námitkou.

Nepřezkoumatelnost spočívá podle stěžovatele v tom, že krajský soud nereagoval na jeho námitku, že na přezkumné řízení týkající se opatření obecné povahy se nevztahuje ust. § 94 odst. 5 správního řádu, a pouze mechanicky převzal argumentaci ministerstva včetně odkazu na článek JUDr. Josefa Vedrala, přičemž zcela opomíjí v něm vyslovený závěr, že je-li předmětem přezkumného řízení opatření obecné povahy vydané obcí a krajem v samostatné působnosti, mají být tyto subjekty účastníky tohoto řízení.

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34, sv. 3 Sb. ÚS a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85, sv. 8 Sb. ÚS) je povinnost soudů rozsudky řádně odůvodnit. Z jejich odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé a musí z něho být také v případě nesouhlasu s argumenty účastníků patrné, proč je soud nepovažoval za důvodné a proč jejich námitky považuje za neopodstatněné nebo vyvrácené.

V daném případě se podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud s předmětnou námitkou vypořádal a skutečnost, že jeho právní názor je shodný se závěry, k nimž dospělo ministerstvo, a jeho odůvodnění je ve vztahu k této námitce poměrně stručné, včetně odkazu na článek JUDr. Josefa Vedrala, nemá za následek namítanou nepřezkoumatelnost. To v podstatě nepřímě potvrzuje i stěžovatel tím, že polemizuje se správností závěru vysloveného krajským soudem ohledně možnosti aplikace ust. § 94 odst. 5 správního řádu. Proto Nejvyšší správní soud neshledal stížní námitku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku důvodnou.

V další stížní námitce vytýkal stěžovatel krajskému soudu nesprávné právní posouzení otázky, zda má obec právo podat odvolání proti rozhodnutí, kterým krajský úřad ve zkráceném přezkumném řízení zrušil opatření obecné povahy vydané obcí v samostatné působnosti.

V ust. § 171 správního řádu je opatření obecné povahy vymezeno negativně jako závazný úkon správního orgánu, který není právním předpisem ani rozhodnutím. K povaze opatření obecné povahy se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, publikovaný pod č. 198/2008 Sb. ÚS tak, že „*Institut opatření obecné povahy, který do českého právního řádu vnesl s účinností od 1. 1. 2006 nový správní řád, představuje určité překlenutí dvou, v činnosti veřejné správy tradičních základních forem jednostranných správních aktů: normativních (abstraktních) právních aktů na jedné straně a individuálních (konkrétních) právních aktů na straně druhé. V určitých situacích si však činnost veřejné správy vyžaduje přijímat i takové správní akty, které nejsou výlučně jen akty normativními či individuálními, ale jsou jejich určitou kombinací; jsou tak správními akty smíšené povahy s konkrétně určeným předmětem regulace a obecně vymezeným okruhem adresátů.*

S ohledem na uvedený charakter opatření obecné povahy a proces jeho přijímání pak vyvstává sporná právní otázka, zda obec může jako účastník přezkumného řízení, jehož předmětem je územní plán vydaný formou opatření obecné povahy, podat opravný prostředek. Kdo jsou účastníky přezkumného řízení taxativně vymezuje ust. § 95 odst. 4 správního řádu tak, že jimi jsou účastníci původního řízení, v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, jehož se přezkumné řízení týká, nebo jejich nástupci.

Aplikace citovaného ustanovení nečiní žádné problémy v případech, je-li předmětem přezkumného řízení rozhodnutí ve smyslu ust. § 9 správního řádu, jehož vydání předcházelo správní řízení s účastníky vymezenými v ust. § 27 správního řádu. Sporná je však jeho aplikace v případech, kdy předmětem přezkumu jsou jiné úkony správního orgánu upravené ve správním řádu (vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu podle § 156 odst. 2 správního řádu, veřejnoprávní smlouvy podle § 165 správního řádu a opatření obecné povahy podle § 174 odst. 2 správního řádu), jejichž vydání nebo provedení nepředcházelo žádné správní řízení, které by mělo účastníky řízení ve smyslu ust. § 27 správního řádu. Vymezení okruhu účastníků řízení ve smyslu ust. § 95 odst. 4 správního řádu v těchto případech je pak velmi problematické. Účastník řízení je ale imanentní součástí správního řízení, protože právě on toto řízení individualizuje. Je také určujícím elementem ve vztahu k právní moci a vykonatelnosti správního rozhodnutí. V této souvislosti lze citovat Jiřího Hoetzla, podle něhož *„Pod správním řízením rozumí se obvyčejně řízení, jehož účelem je tvoření konkrétních rozhodnutí a opatření, ale pod správní řízení možno subsumovat i tvoření aktů osvědčovacích (...), resp. aktů jejichž právní povaha je hybridní. (...) Řízení správní v pravém slova smyslu se neobejde bez stran. Toto řízení jest součinnost správních úřadů a stran k vytvoření správního aktu pro strany závazného, resp. k jeho exekučnímu provedení.“* (viz Československé správní právo, část všeobecná, Praha 1937, str. 318). Zákonodárce si toho byl nepochybně vědom, když okruh účastníků přezkumného řízení v případě veřejnoprávních smluv výslovně upravil v ust. § 165 odst. 6 odlišně od ust. § 95 odst. 4 správního řádu, v případě jiných úkonů správních orgánů stanovil přiměřené použití hlavy IX části druhé správního řádu a u opatření obecné povahy stanovil přiměřené použití části druhé správního řádu.

Lze-li na přezkumné týkající se opatření obecné povahy použít ust. § 94 a násl. správního řádu) přiměřeně, znamená to, že určité vztahy se nemají řídit odkazovanými ustanoveními v plném rozsahu nebo se mají řídit jen některými částmi odkazované právní úpravy. Je tedy na interpretovi právní normy, aby na základě logické úvahy zhodnotil, kdy, resp. které, předpokládané následky se mohou na daný případ vztahovat, a kdy, resp. které, nikoliv. Přiměřená aplikace jiných ustanovení však neznamená interpretační libovůli správního orgánu. Je proto třeba posoudit, vzhledem k povaze a účinkům obou institutů, která z ustanovení o přezkumném řízení vzhledem k povaze a předmětu tohoto řízení přicházejí v úvahu. Některá ustanovení o přezkumném řízení totiž nejsou na opatření obecné povahy použitelná vůbec (§ 94 odst. 3, § 95 odst. 3 a 4), jiná jsou vyloučena, resp. modifikovaná, podle ust. § 174 odst. 2 správního řádu (§ 96 odst. 1, § 97 odst. 2 a § 99).

Z výše uvedených důvodů není tedy ust. § 95 odst. 4 správního řádu aplikovatelné pro určení, kdo je účastníkem přezkumného řízení, je-li jeho předmětem opatření obecné povahy. Vyjdeme-li z premisy, že správní řízení má mít zásadně účastníky řízení, je třeba

pokračování

posoudit, zda účastníkem přezkumného řízení může být obec jako dotčená osoba, tzn., zda může být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech.

Je-li v přezkumném řízení podle ust. § 98 správního řádu přezkoumáván územní plán vydaný formou opatření obecné povahy v samostatné působnosti (§ 6 odst. 5 a § 43 odst. 4 poslední věta zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů), jeho zrušením, a to i částečným, dochází k zásahu do samostatné působnosti, tedy do ústavně zaručeného práva územního samosprávného celku na územní samosprávu (čl. 8 a čl. 100 odst. 1 Ústavy). Stát může podle čl. 101 odst. 4 Ústavy zasahovat do činnosti územních samosprávných celků jen tehdy, vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem. Územní samospráva je ústavně zaručeným právem obcí a krajů, k jehož ochraně mohou orgány územní samosprávy využít ústavní stížnost [čl. 87 odst. 1 písm. c) a d) Ústavy].

Ústavně zaručené právo na samosprávu a přiměřené použití ust. § 94 a násl. správního řádu tak odůvodňuje závěr, že obec je v daném případě účastníkem přezkumného řízení, a proto je oprávněna podat řádný opravný prostředek proti rozhodnutí krajského úřadu o zrušení jí vydaného územního plánu.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Jelikož rozhodnutí ministerstva trpí podstatnou vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, pro kterou bylo rozhodnutí možno zrušit již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud za použití ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil také napadené rozhodnutí ministerstva a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci) 2 x 2.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) a náhrada hotových výdajů činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a

odst. 1 vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku 1.008 Kč odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 8.808 Kč.

V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5.000 Kč a odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé) 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky] a náhrada hotových výdajů činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku 714 Kč odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 9.114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu